

POSTANOWIENIE

18 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 18 grudnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa W.S.

przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D. i Województwu L. -
Zarządowi Dróg Wojewódzkich w L.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,

na skutek skargi kasacyjnej Województwa L. - Zarządu Dróg Wojewódzkich w L.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 25 września 2024 r., I ACa 13/24,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 września 2023 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz W.S. bliżej określone kwoty tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania z roszczeniem odsetkowym (pkt I), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II), zasądził od M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz W.S. koszty procesu (pkt III), zasądził od W.S. na rzecz Województwa L. - Zarządu Dróg Wojewódzkich w L. koszty procesu (pkt IV), a także rozliczył nieuiszczone koszty sądowe (pkt V).

Na skutek apelacji powódki i M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z 25 września 2024 r., w pkt. I, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: (a) w pkt I nadał mu następujące brzmienie:

„zasądza od M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. i Województwa L.- Zarządu Dróg Wojewódzkich w L., solidarnie na rzecz W.S. kwotę 56.000 (pięćdziesiąt sześć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia i kwotę 21.844,46 zł (dwadzieścia jeden tysięcy osiemset czterdzieści cztery złote i 46/100) tytułem odszkodowania, obie kwoty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, z tym, że od Województwa L. - Zarządu Dróg Wojewódzkich w L. za okres od dnia 13 marca 2019 roku do dnia zapłaty, a od M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. za okres od dnia 9 maja 2020 roku do dnia zapłaty, a także zasądza od M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. i Województwa L.- Zarządu Dróg Wojewódzkich w L., solidarnie na rzecz W.S. rentę uzupełniającą w kwocie po 574,86 zł (pięćset siedemdziesiąt cztery złote i 86/100) miesięcznie, poczynając od 1 maja 2019 roku, płatną do 10 dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat (pkt I), (b) w pkt. III zasądził od M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. i Województwa L. - Zarządu Dróg Wojewódzkich w L. solidarnie na rzecz W.S. koszty, (c) uchylił wyrok w pkt. IV, (d) w pkt. V nakazał ściągnąć od M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. i Województwa L. - Zarządu Dróg Wojewódzkich w L. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Lublinie nieuiszczone koszty sądowe.

Ponadto Sąd Apelacyjny oddalił obie apelacje w pozostałej części i w całości zażalenie pozwanego Województwa L. - Zarządu Dróg Wojewódzkich w L. (pkt II) i zasądził od Województwa L. - Zarządu Dróg Wojewódzkich w L. na rzecz W.S. koszty postępowania apelacyjnego w bliżej określonej kwocie, a w pozostałym zakresie zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania odwoławczego (pkt III).

Od powyższego orzeczenia skargę kasacyjną wywiodło Województwo L. – Zarząd Dróg Wojewódzkich w L., zaskarżając wyrok w części, tj. w pkt. I i III w całości, zaś w pkt. II w części oddalającej zażalenie Województwa L. – Zarządu Dróg Wojewódzkich w L. Jednocześnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odrzucenie skargi kasacyjnej w zakresie pkt. I i III w części odnoszącej się do drugiego pozwanego, tj. M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. Wnosił też o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W sytuacji przyjęcia, o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Na mocy art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunęło w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków.

Zarówno wskazanie czy orzeczenie zaskarżone jest w całości, czy w części, jak też wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany należą do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej, bez których nadzwyczajny środek zaskarżenia traci swą istotę. Elementy te są ze sobą ściśle sprzężone, dlatego w orzecznictwie wymaga się ich bezwzględnej spójności redakcyjnej. W przypadku, gdy zachodzi rozbieżność pomiędzy wymienionymi elementami, nie sposób twierdzić, że zakres zaskarżenia związany jest z zakresem wniosku kasacyjnego. Konieczne jest przy tym takie skonstruowanie skargi kasacyjnej, żeby zakresy te wynikały z bezpośrednio z jej treści, a Sąd Najwyższy nie był obciążony ich określeniem lub doprecyzowaniem w drodze jakichkolwiek zabiegów interpretacyjnych (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z 14 sierpnia 2020 r., I CSK 107/20; postanowienie Sądu Najwyższego z 31 maja 2011 r., II CSK 688/10, postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2011 r., V CSK 272/10, postanowienie Sądu Najwyższego z 21 marca 2000 r., II CKN 711/00).

Skarżący nie wypełnił wymogów formalnych skargi kasacyjnej, które decydują o jej istnieniu. Skarżący zaskarżył bowiem wyrok w części, a wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku nie zawierał oznaczenia zakresu żadanego uchylenia. Sformułowanie zawarte w skardze kasacyjnej – zgodnie z którym autor skargi kasacyjnej „wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku” i nie określa zakresu żadanego uchylenia i zmiany – obarczone jest wadliwością. Skarżący powinien bowiem wprost wskazać czy domaga się uchylenia wyroku w całości czy w części (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2024 r., I CSK 4534/23). Sąd Najwyższy nie jest zaś upoważniony zastępować w tej kwestii stronę i samodzielnie przyjmować żadanego zakresu, gdyż sformalizowanie postępowania kasacyjnego wyklucza analizę treści skargi pod kątem sprzężenia zakresu zaskarżenia i wniosku kasacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 października 2013 r., III CZ 52/13).

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Jednocześnie racji nie miał autor odpowiedzi na skargę kasacyjną, który domagał się odrzucenia skargi kasacyjnej w części dotyczącej także drugiego z pozwanych. Stricte literalna wykładnia treści skargi kasacyjnej prowadzi jedynie do wniosku, że skarżący zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do zarządcy drogi, a nie do drugiego z pozwanych. Nie sposób więc przyznać, aby do Sądu Najwyższego ze skargą kasacyjną występował także w jego imieniu.

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

(R.N.)

[a.†]